

ליהוא בן-בסה

בן שבולת ושלמה. נולד ביום ה' בתשרי תשס"ב (22.9.2001) בראשון לציון. אח תאום למאי. ביום 2.8.2020 התגייס לצה"ל לקורס טיס. טוראי ליהוא בן-בסה נפל בפעילות מבצעית ביום ח' בכסלו תשפ"א (24.11.2020) בן תשע עשרה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית העלמין הצבאי ראשון לציון. הותיר אחריו הורים ואח. לאחר נפילתו הוא הועלה לדרגת רב טוראי .

אשל רונן

בן רחל וצבי. נולד ביום א' בשבט תשל"ז (20.1.1977) בראשון לציון, שם גדל והתחנך. את לימודיו החל בבית-הספר היסודי 'ידלין', המשיכם בחטיבת-הביניים 'בן-גוריון' וסיימם ב'גימנסיה הריאלית' במגמה הביולוגית. בחיבור שכתב בכתה ז', מספר רונן על עצמו: "אני משחק כשוער בקבוצת הכדוריד של 'הפועל ראשון-לציון', אני גם תקליטן וחובב ספורט מושבע ובחיי כבר הספקתי ללמוד: טניס, כדורגל, כדוריד, כדורעף, אתלטיקה קלה והתעמלות קרקע. השנה ייצגתי את בית-ספרי באליפות כדוריד... החלום שלי הוא להיות קפטן נבחרת ישראל בכדוריד". ואכן, העיסוק בספורט היה למרכז חייו. שמונה שנים שיחק בכשרון רב בקבוצת 'אליצור ראשון לציון' בכדורעף. הוא זכה בתעודות הצטיינות ואף ייצג את המדינה בתחרויות בינלאומיות כחבר בנבחרת הנוער של ישראל בכדורעף. רונן ביכר את השהות בחצר ביה"ס, בשיעורי ספורט, על התעמקות בלימודים בחדר הכיתה. חרף היעדרויותיו הרבות התקשו מוריו לכעוס עליו: בישירות חסרת פניות וחיוך שובה לב היה מתרץ את מעשיו, מרכך את ליבם ללא קושי. מספרים חבריו לכיתה: "יצא להשתזף", אורי כהן היה אומר לו - ורונן קפץ על המציאה ויצא. בכלל, כשהיה יכול (כמעט תמיד), היה מגיע באיחור ונותן במורה את פרצופו התמים... ברור

שיש סיבה לאיחורו: "לא קמתי", "היה לנו אימון קשה", "דבר אחר-כך עם פינקו, הוא יסביר לך", מצטער - זה לא יקרה יותר!!" (לא היה בראש שלי להגיע... (כשכבר היה נוכח (האמנם?!?!)) היה מתחבא לו בסוף הכיתה, משרבט לו משהו (עד היום לא ידוע מה זה...)) זורק לחלל האוויר מדי כמה דקות איזו הערה, פנינת חכמה, או סתם משהו הומוריסטי שלא תמיד הבנו. על שאלתו של אורי כהן "יש למישהו שאלות?" צעק רונן בתשובה: "כן, מהי מהירותה של הצ'יטה?" -- מה הקשר?!?! בקיצור, כשרונן היה חסר, זה היה מורגש: זה היה משעמם, זה לא היה אותו דבר..."

בכיתה י"ב כתב רונן עבודת-גמר בביוולוגיה. מדריכתו, בתיה, שליוותה את תהליך כתיבת העבודה, מספרת: "...אצל רונן הכל היה כה שונה: כולם יושבים על כיסא מולי ושואלים ושואלים. הוא עמד - רגל אחת בחדר ורגל אחת בחוץ - ושאל בשיא הקיצור. כל החברה חוזרים ושואלים כדי להיות בטוחים, ורונן עומד תמיד בכניסה, מעביר את הדפים שלו מעל לראשי היושבים, ממחר לאיזה אימון בספורט, ולבקשתי 'חכה רגע, נדבר קצת' משיב: 'אני רץ עכשיו, אל תדאגי, יהיה בסדר'. זאת התמונה לאורך שנה, זה רונן שהכרתי. לא מודאג, אינו מאפשר לאחרים לדאוג, יודע שמסביב קיים עולם של תנועה ומעשים ושחבל להתעכב על קוצו של יוד, על מה שבעצם מיותר. הוא תמיד מנומס, חיוך שובב בעיניים...עבודתו הייתה מעולה..."

רונן בגר והיה לעלם תמיר, שפניו זרועות השמש מאירות בחיוך את סביבתו, מקרין אופטימיות ושמחת חיים. ידוע היה בכנותו ויושרו האישי, ומעולם לא חשש לומר את אשר על לבו. לא בכדי תמיד היה מוקף חברים. גבי, חברו הטוב של רונן, כתב לו: "רונן, תמיד הערצתי אותך, את האומץ שלך, את חוש ההומור הנפלא, את הנדיבות האינסופית, את היושר והכנות הכל כך עמוקים והכל כך נדירים בימים אלה, את החוכמה, ובמיוחד את חוכמת החיים שלך והאהבה הגדולה כל כך שהיתה בך לכל מה שיש סביבך..."

רונן המשיך באימוני הכדורעף עד לרגע הגיוס ממש, אז נאלץ להכריע באשר להמשך דרכו הספורטיבית.

בתחילת חודש אוגוסט 1995 גויס רונן לשירות החובה, ושובץ בחיל-התותחנים. רונן הוכשר כלוחם והוצב לשרת בצוות תצפית קדמי, כשהוא אחראי על הפעלת אש ארטילרית על יעדי האויב. עם הזמן התקדם והיה לסגן מפקד עמדת תצפית במוצב 'כרכום' שבדרום לבנון. רונן תואר על ידי מפקדיו כחייל למופת שמילא את משימותיו על הצד הטוב ביותר, תוך הפגנת אחריות ומסירות אין-קץ. הוא הקרין סמכותיות ומקצועיות בתפקידו והיה אהוב על מפקדיו ופקודיו כאחד.

מול הרצון להתקדם ולתרום בתפקידו בצבא עמד הוויתור על אימוני הכדורעף. רונן כאב את הפרידה מעולם הספורט ובמהלך השירות נאלץ להתמודד עם השלכות בחירתו. את מימוש שאיפותיו כספורטאי החליט לדחות עד לאחר השחרור: הוא תיכנן לנסוע לארצות-הברית, לקבל מלגת לימודים לקולג' ולהמשיך לשחק כדורעף במסגרת נבחרת ישראל.

במכתבים שכתב באותה תקופה הוא מתאר את החששות ולמולם את שביעות הרצון: "אני מפקד ביחידה קרבית. אני חוזר הביתה פעם בשבועיים, אני בתוך לבנון ומתאמן קשה ברמת הגולן, ויש לי סיפוק אדיר ומספיק אתגרים... טוב לי איפה שאני, למרות שהחברים שלי צוחקים עלי שאני 'טוחן'. אני יודע מה אני שווה." בהזדמנות אחרת הוא כותב: "זה התחיל בכדורעף, זאת אומרת פשוט לא הולך לי, ואני מתחיל לפחד. זה הפחד הכי גדול שלי. שלא יילך לי בכל העסק הזה. משום-מה הייתי אופטימי עד עכשיו, שכשיסתיים הצבא הכל יהיה בסדר ואני אראה לכולם איזה גדול אני ואיך גם תרמתי למדינה וגם נהייתי כוכב ויותר טוב מכולם ואני אגיע לקולג' וכל החלומות שאני חולם פה במוצב 'כרכום', כפי הנראה לא יתגשמו... אני פשוט לא עומד בקצב שלהם: הם נראים לי כל-כך טובים לעומתי והם רק מתקדמים, בעוד אני הולך אחורה בכל פעם שאני חוזר לכאן..."

למרות הקושי מצא כוחות להמשיך, כפי שמספר גבי, חברו: "נדמה היה שהצבא כמעט הצליח להביס אותו, אבל תמיד היתה לך הרגשה עם רונן ששום דבר 'לא יכול עליו'... היו לו תשוקה והתלהבות לחיים שקשה לתאר ואולי מפני שהוא היה 'ווינר' גם במגרש וגם בחיים... היו לו כל-כך הרבה חלומות... הוא חלם על חברה קבועה, והיו לו כאלה הרבה... הוא פגש מישהי והיה כל-כך מאושר, הוא רץ אלי באימון חיבק אותי ואמר לי: 'גבי, החיים כל-כך יפים, אני פשוט שמח שאני חי!'"

ביום ל' בשבט תשנ"ח (26.2.1998) נפל בקרב בלבנון. רונן שהה בעמדת התצפית במוצב 'כרכום' שבדרום לבנון, עת ירו המחבלים פגזי מרגמה על המוצב. רונן נפגע מרסיסים ונהרג. עימו נפלו סגן אסף רוזנפלד וסמל-ראשון יוני דבירי. עוד שני חיילים נפצעו. בן עשרים-ואחת היה רונן כשנטמן בחלקה הצבאית בבית-העלמין בראשון לציון, החלל השלישי במשפחתו. דודו נפל במלחמת העצמאות ובן דודתו נפל במלחמת לבנון. רונן הותיר הורים ואחות - שרון. מפקד האוגדה ספד לו: "הגעת ליחידה לפני כחצי שנה מתוך רצון עז למצות את כשרונך ויכולותיך המקצועיות. עברת ליחידה מתוך תחושת שליחות ומסירות שאיפיינו אותך לאורך כל דרכך ופועלך. כאשר נזקקנו להכנת חיילים לקורסי פיקוד, הטלנו זאת עליך - ידענו שתעשה זאת בצורה המקצועית והמושלמת ביותר. רונן, ידעת שאתה הולך ליטול על עצמך תפקיד מיוחד במינו, תוך שהייה בקו הקדמי, בלחימה יומיומית וסיכון אישי, ולמרות זאת עשית הכל על-מנת להגיע ליחידה. מפקדיך, ובראשם אנוכי, היינו סמוכים ובטוחים שכאשר תצטרך להפעיל אש ארטילרית על יעדי האויב, תעשה זאת בצורה מושלמת, ואכן כך היה. למרות שידעת שהנך מסתכן, התעקשת לבצע את המשימה ולהפעיל את האש... השתתפת בלא מעט אירועי ירי וקולך הסמכותי באלחוט השרה תחושת ביטחון. היית אהוד ביותר על חבריך לנשק, פקודיך ומפקדיך כאחד. פיקדת על הצוות במסירות, תוך תחושת שליחות עם סגנון פיקוד מיוחד במינו, היה חשוב לך לחנך את הלוחמים ולא רק לפקד עליהם." כתבות רבות שהתפרסמו בעיתונות תיארו את הקרב שהתחולל ואשר מצאו בו את מותם רונן וחבריו. הכתבות שפכו אור על דמותו של רונן ועל היותו שחקן כדורעף מצטיין. משפחתו של רונן הנציחה את זכרו באלבום זיכרון.

בטקס יום הזיכרון בשנת 1998 נשא דברים צבי, אביו של רונן: "חייל - הוא לא רק לוחם/ חייל - הוא לא רק תותחן/ זהו ילד החוזר לביתו ועוד לפני ה'שלום' צועק: 'אבא, אני לוקח את המכונית! לא לדאוג, אני חוזר מאוחר' זהו ילד המבקש 'צ'ק פתוח' - 'כי אני צריך להסתפר וגם לקנות כמה ג'ינסים וחולצות' זהו ילד האומר 'אמא, אני צריך קצת כסף לערב: אנחנו הולכים למועדון' זהו ילד המטלפן לקראת חצות ומודיע 'אני נשאר לישון אצל החברה - נא לא לדאוג' זהו ילד שכל משפט שני שלו הוא 'מה את כל הזמן דואגת? - בלבנון יותר מסוכן' זהו מכתב מהודו, נפאל, ברזיל, צ'ילה, או הקוטב הצפוני - שלו מצורפת תמונה ומספר מלים המסתיימות במשפט 'אני לא יודע מתי אני חוזר' - מכתב אשר כמוהו לא זכינו לקבל. כיום כל שנותר הוא כיתוב שחור על שיש לבן בארבעה נוסחים שונים בעשרות בתי עלמין צבאיים, אנדרטאות ובאתרי הנצחה/ אולם אצלנו ישנה רק נוסחא אחת/ וכאמור, אין שפת אנוש יכולה לתאר ולבטא נוסחא זו/ וכל המוסיף - רק גורע."

אפרים שאול

בן שרה ואברהם, נולד ביום י"ח בכסלו תשי"ב (17.11.1951) בראשון-לציון. הוא למד בבית-הספר היסודי "ידלין" וסיים את לימודיו בבית-הספר "תיכון חדש" בראשון-לציון. שאול היה תלמיד חרוץ ואוהב-דעת ובעיקר הרבה ללמוד את התנ"ך. לדברי מחנכת כיתתו, "אפשר היה לסמוך עליו בכל פעילות. הוא אינו משתמט וידעתי כי יצליח בדרכיו". מנהלת בית ספרו כתבה, כי "עמידתו ודיבורו השליו והרגוע, העידו על יציבות של גזע-נערים חדש". הוא היה חבר בתנועת "הנוער העובד והלומד", הרבה לקרוא ובכל עת פנאי נטל לידי ספר. שאול היה צנוע, ולא ביקש להתבלט, והיה חברותי ואהוד על חבריו בזכות מזגו הנוח ואופיו החביב. תמיד היה בן נאמן ומסור להוריו ונהג לעזור בבית בעת חופשותיו. שאול היה בחור נאה ותמיר. שלושה חודשים עשה בקיבוץ יזרעאל במסגרת גרעין נח"ל.

שאול גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1970 והתנדב ליחידת נח"ל משוריין. לאחר ששירת במסגרת של"ת בגרעין נח"ל, סיים קורס רגמים במרגמות בינוניות וקורס למקצועות טנק והוצב ליחידת שריון בתפקיד טען-קשר. הוא היה חייל מצוין וחבר נאמן. על חלקו בפעילות מבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". במלחמת יום-הכיפורים השתתף שאול בקרבות הבלימה והפריצה נגד המצרים בחזית סיני. ביום כ"ב בתשרי תשל"ד (18.10.1973), נשלח בטנק שלו כתגבורת ליחידת צנחנים באזור מחנות אבו-סולטן. הוא נקלע למארב של חיילים מצרים ובקרוב שהתחולל נפגע שאול ונהרג. הוא הובא למנוחת-עולמים בחלקה הצבאית בבית-העלמין בראשון-לציון. השאיר אחריו הורים ואחים. לאחר נופלו הועלה לדרגת רב-טוראי.

בית-ספרו הוציא לאור, לזכר תלמידיו שנפלו במערכה, חוברת ובה דברים על שאול ועל דמותו; בשנת תשל"ח נבנה חדר תרבות מיוחד לזכרו של שאול בבית-ספר "ידלין" בו סיים את לימודיו, שבמרכזו עומדת אנדרטת טנק - סמל לגבורתו.

אלפר יפתח

בן מרים ויקותיאל, נולד ביום ל' בניסן תשי"ט (8.5.1959) בראשון לציון. הוא למד בבית-הספר היסודי על-שם ידלין, והשלים את לימודיו בגימנסיה הריאלית בראשון לציון. בצעירותו השתייך יפתח ל"נוער העובד והלומד".

באוגוסט 1977 התגייס יפתח לצה"ל ושירת בחיל-ההנדסה. אחרי אימוני טירונות, הוא עבר קורס מש"קי הנדסה וקורס מ"כים ובמרס 1978 עלה לדרגת רב"ט. בפברואר 1979 השלים יפתח קורס-קצינים והועלה לדרגת סג"ם. חוות-הדעת של מפקדיו עליו הייתה: "הוא קצין אחראי, בעל גישה רצינית לעבודה, נוקשה במידה מסוימת, בעל סיכוי לקידום".

במאי 1979 הוא הוצב לתפקיד מדריך אמצעי פריצה בחיל ההנדסה. ביום ט"ו בחשוון תש"ם (5.11.1979) כשעסק עם חניכיו באימוני ניווט, התהפכה המכונית שנסע בה ויפתח, שישב ליד הנהג נהרג. בן 20 היה במותו.

הוא הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי בראשון לציון. הוא השאיר אחריו הורים, אח ואחות צעירים ממנו. מפקד יחידתו כתב עליו במכתב תנחומים להורים: "יפתח שירת ביחידה כחניך וכמפקד יותר משנה. במשך תקופה זו הוא הפגין תכונות הראויות לציון כאדם וכמפקד. הוא הצטיין בקורסים השונים ובלטה הצטיינותו בפיקוד. לאחרונה תוכננה הצבתו כסגן מפקד פלוגה".

יפתח הועלה לדרגת סגן אחרי מותו.

זינגר, אפרים (אפרי)

בן חיה ונח, נולד ביום י"ט באב תש"ך (12.8.1960) ברמלה. כיתות א'-ה' סיים בבית-הספר היסודי "אחוזה" ברמלה. את המשך לימודיו היסודיים עשה בבית-הספר "ידלין" בראשון לציון וסיים את לימודיו התיכוניים בגימנסיה הריאלית שבעיר במגמת פיסיקה. אפרים שכונה אפרי, חונך לאהבת הארץ ולאהבת הבריות, להתנדבות, לזקיפות קומה עם דרך ארץ. מגיל צעיר התבלט בתכונות של אחריות אישית, עצמאות, התמדה, יסודיות, ושאיפה להישגים גבוהים. אך התכונה הבולטת ביותר באופיו הייתה הענווה והיא סוככה עליו מזחיחות דעת וגבהות לב.

אפרי מצא זמן לכל. ללימודים, לכדורסל שכה אהב, וכמובן לטיולים. את מרבית חופשותיו מהצבא היה מבלה בחיק הטבע, מטפס על הארבל, יורד אל מפל יהודיה, תר את מדבר יהודה ומבלה על חופי הכינרת וים-סוף.

באוקטובר 1978 התגייס לצה"ל ושירת בחיל-ההנדסה. הוא עבר קורס נהגי נגמ"ש, קורס מ"כים וקורס מש"קי חיל-ההנדסה. באוגוסט 1979 הועלה לדרגת סמל ונשלח לקורס קציני אג"ם. ביוני 1980 הועלה לדרגת סג"ם והוצב כמדריך יחידת טירונים.

אפרי אהב מאוד את חניכיו הטירונים ושאף לתת להם דוגמה אישית ולעצבם על פי דרכו. ביום ו' בחשוון תשמ"א (15.10.1980) תירגל יחידת טירונים בהיתקלות. בעת התרגיל נפגע מהתפוצצות רימון. הוא הובא במצב אנוש לבית-החולים ולאחר מאבק של שש שעות על חייו מת מפצעיו. בן 20 היה בנפלו. הוא הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי בראשון לציון. השאיר אחריו הורים, שתי אחיות ואח. אחרי נפלו הועלה לדרגת סגן.

מפקד יחידתו כתב עליו במכתב תנחומים למשפחתו: "אפרים שימש בעת האימון כמפקד מחלקת טירונים וביצע הצגת תכלית במסלול חוליה. הטירונים שאותם אימן ראו בו דוגמה להתפתחותם לעתיד, שאבו ממנו כוח, עידוד ורצון עז להמשיך באימונים למרות הקשיים. ביחידה השתתף אפרים בכל הארועים, כאשר בכל אחד מהם תרם את חלקו ואף השפיע על מהלכים ותכניות. מותו גרם לתדהמה, ויצר חלל ריק שיהיה קשה למלא בעתיד. אין ספק שרק הטובים מגיעים לשמש כמפקדים ביחידתנו - ואמנם אפרים היה כזה. חיילי היחידה והמפקדים מביעים את צערם העמוק על מותו של בנכם ומוקירים את זכרו. סגן אפרים ישמש דוגמה ומופת למפקדים בעתיד".

טבי, רז

נולד בראשון לציון י' בתמוז תשל"ה 19.6.1957.
בליל ג' אלול תשנ"ז 5.9.1997 נפל בעת מילוי תפקידו בפעולת הקומנדו הימי בלבנון. בן 22
בנפלו.

"רז איש הדממה לנצח רם ונישא מעל גלי ומשברי הזמן."
רז יקר שלי - זה אבא שכותב לך מעמקי הנפש, תמונתך מבעד לבית חולים ליולדות בקפלן
מרחפת מול פני, ילד קטן וחמוד שאך לפני שעתים יצא לאוויר העולם ולבי אותו רגע חפץ
להתפרץ מרוב אושר וכבר באותו רגע ידעתי שאתה תהיה לנו למקור גאווה.
המשכת לגדול רז והיית ילדון חמוד חביב ונוח שחיוך מלאכי תמיד היה נסוך על פניך.
בגיל 4 גבר קטן שלומד שחיה בשקיקה ובהתמדה אז מה הפלא שבגיל שבע
נרשמת ל"פועל" והגעת להשגים גבוהים, ואנו הוריך ריקדנו סביבך למלא את כל משאלותיך.
בבית הספר היסודי "ידלין" וכן בחטיבת הביניים "בן גוריון" וגם בתיכון" עמית - עמל" הגעת
להישגים וכמונו הוריך גם מוריך רוו נחת מהשגיך הן בלימודים במשמעת ובספורט. חברים
לא חסרו לך וכיבדוך ואתה החזרת להם כבוד.
בבית ספר "עמית - עמל" קבלת מילגה על הישגיך ממר אביגדור קהלני.
השנים חולפות ביעף והנה אתה נער שמלאו לו ששה עשר אביבים נער חסון ומקסים
שמתמיד בריצה יומית של עשרות ק"מ ביום, כי כבר אז ידעת שאתה הולך לשרת בצה"ל
ביחידה מובחרת העלית שבעלית, למען שמור על ארצנו הקטנה והאהובה שבין רגבי עפרה
נטמנת.
בין המספידים אותך בני היקר ספדך גם מפקד אל"מ אלי גליקמן, וכך אמר בהספדו: "אתה
שהיית בלתי מנוצח הכי חזק, הכי בוטח, הכי אופטימי הכי מקצוען", מילים שנאמרו מהלב.
גם חבריך למחזור זוכרים אותך בתור "צבי" כאשר דחפת לפניך לוחם שכשל ושניים נוספים
אוחזים בחגורתך ונגררים, אכן גבור היית וככזה נזכרך לעד.
רז אתה תמיד תשאר בלב הוריך ואחיותך שמסרבים להתנחם וגם בלב חברתך דינה נשאר
חלל ריק.

נוח בשלווה בן יקר, וינעמו לך רגבי עפרך!!!

ממשפחתך האוהבת.

לקוח מאתר ההנצחה של חיל הים

שימקו, תמיר

בן פנינה ויוסף, נולד ביום י"ח בטבת תשכ"ג (14.1.1963) בנס-ציונה. ילדותו ונערותו של תמיר עברו עליו באשקלון, ושם גם למד בבית-הספר היסודי "אילנות". לאחר-מכן, הוא עבר עם משפחתו לראשון לציון, והשלים שם לימודיו בחטיבת-הביניים ובבית-הספר המקצועי הטכני. תמיר היה בוגר המחזור הראשון של בית-הספר הטכני. תמיד השיג הישגים רבים בתחום האהוב עליו - הספורט, וזכה על כך בתעודות ובמדליות. הוא נהג לצאת למסעות ולריצות ארוכות, כשתרמיל כבד עמוס על גבו. תמיר השתתף בנבחרת הנוער של ראשון לציון בכדור-יד. הוא אהב טבע ונוף, ילדים ובעלי-חיים.

ביולי 1981, גויס תמיר לצה"ל. נאמן לחינוך שקיבל בבית הוריו, הוא ביקש להתנדב ליחידה מובחרת. תמיר עבר אימוני טירונות כצולל-לוחם בחיל הים, אולם בהמשך אימוניו הועבר לחיל-הצנחנים, השתלם בכמה קורסים מקצועיים, ובמאי 1982 הועלה לדרגת רב"ט. תמיר נטל חלק במלחמת שלום הגליל, והועלה לדרגת סמל. בדרכו חזרה לארץ מלבנון, התפוצץ רימון עשן בתוך הרכב המלא בחיילים, שתמיר נסע בו. תמיר, שכמעט נחנק מן העשן, מיהר לשוב ליחידתו עוד לפני שהחלים לחלוטין.

ביום ד' בתמוז תשמ"ג (15.6.1983), השתתפה יחידתו בתרגיל-סער על יעדים בשטח פתוח. במהלך התרגיל התפוצץ פגז של מרגמה, תמיר נפגע מרסיסי הפגז ונהרג.

בן 20 שנים הוא היה בנופלו. תמיר הובא למנוחות בבית-הקברות הצבאי בנס-ציונה. הוא השאיר אחריו הורים, אח ואחות.

אחרי נופלו, הועלה תמיר לדרגת סמ"ר.

מפקד יחידתו כתב עליו במכתב תנחומים למשפחתו: "תמיר ייצג בגאווה את התכונות, שאנו מעריכים ונעריך: יושר, כבוד, עזרה לזולת ואהבת הבריות. אנו זוכרים ולומדים מנחישותו האדירה לחיות ולשרת כלוחם בפלוגה. אנו מעריכים את נכונותו להאזין לחבר ברגעים קשים של שירותנו".

על-שמו הוקם גל-עד במצפה רמון. הגלעד משקיף על נחל חוה ועל שטח האימונים שבו נפל. הוא משמש כמקום התכנסות לתדרוך מקצועי ובטיחותי לאימונים.

שטינברג, רויטל ('רוי')

בת טובה ואריה. נולדה יום י"ד בתמוז תשכ"ו (2.7.1966) בראשון לציון. למדה בבית-הספר היסודי 'ידלין' בעיר. כשסיימה את לימודיה היסודיים, נסעה עם הוריה לצ'ילה, שם סיימה את לימודיה בבית-הספר התיכון 'אורט' ע"ש חיים ויצמן בסנטיאגו. רויטל אהבה מאוד ריקודי-עם והיתה חברה בלהקת המחול 'סיגלית' בצ'ילה. היא הופיעה עם הלהקה באירועים שונים שאורגנו על-ידי הקהילה היהודית בצ'ילה וכן בטלוויזיה המקומית. אחרי שהייה של שלוש שנים וחצי בצ'ילה, שבה המשפחה לארץ ורויטל הצטרפה לגרעין נח"ל של תנועת 'השומר הצעיר', גרעין 'זרע' לקיבוץ חריש. וכך כתבה לאביה: "החלטתי לנסות את הנח"ל, בכלל לא בגלל שיש לי ציפיות לגור בקיבוץ, אלא אני פשוט רוצה לנסות ולראות מה זה. כדאי לי לנסות בגלל שאם לא אנסה זאת - אתחרט. ואני מעדיפה להתחרט לאחר מעשה ולא לפני".

היא גויסה לצה"ל בסוף מרס 1985 והתנדבה לנח"ל. לאחר הטירונות שירתה בקיבוץ רמות מנשה ובקיבוץ חריש. רויטל, תמיד עם חיוך על השפתיים, אהבה לעזור לחבריה ולתמוך בהם. היא אהבה מאוד לטייל. בעקבות הניסיון שצברה היתה מופקדת על נושא הריקודים בערבי ההופעות של הגרעין ועשתה זאת בהצלחה. כך כותבת עליה רותי, חברת הגרעין: "תמיד עזרת מכל הלב, ועבדת בלי חשבון. כל פעם הוקסמתי מחדש מכחול עינייך ומחן לבושך, ולא הורדתי את עיניי כשרקדת. בשיחות שתקת והקשבת ואף פעם לא צעקת עם כולם. והיית לצידנו כמו מלאך לבן וטוב".

במהלך שירותה שירתה גם כפקידה פלוגתית ומילאה את תפקידה בהצלחה רבה. ביום כ"ח בניסן תשמ"ו (7.5.1986), באזור קיבוץ חריש, נפלה רויטל בעת מילוי תפקידה והובאה למנוחת-עולמים בבית-העלמין הצבאי בראשון לציון. השאירה אחריה הורים ושתי אחיות - גילה ואורית.

במכתב תנחומים למשפחה כתבה מפקדת היחידה: "רויטל היתה מעורה בחיי החברה של קיבוץ חריש, תרמה לחיי התרבות והיתה אהודה בקרב חבריה, חסרונה יהיה מורגש בקיבוץ חריש, ובעיקר בקרב חברי גרעין 'זרע', שאיתו צעדה לאורך מסלול הנח"ל. חברי גרעין 'זרע' הוציאו לאור אלבום לזכרה ובו מכתביה ודברים על דמותה מאת בני משפחה וחברים.

רוזנברג, אמיר

בן אביבה ורפאל. נולד ביום ט"ו באייר תשל"ב (29.4.1972) בתל אביב. כינוי החיבה שלו בפי קרובים וחברים היה 'אמירו'. בן-זקונים למשפחתו. את שנות ילדותו הראשונות עשה בתל אביב. במלאת לו ארבע יצאה המשפחה לשליחות בטהרן. בשובה לארץ העתיקה המשפחה את מגוריה מתל אביב לראשון לציון ואמיר החל את לימודיו בבית-הספר היסודי 'ידלין', המשיך לחטיבת-הביניים 'דורות' ולאחר-מכן לגימנסיה הריאלית ע"ש קררי, במגמה הפיסיקלית-מדעית.

היה ילד מאיר פנים, שמח ונעים הליכות, שהשפיע שמחה ונועם על הסובבים אותו. היה שקט, צנוע, חייכן וחברותי ביותר. תמיד היה מוקף חברים וחברות, פעיל בתנועת 'הנוער העובד והלומד', תחילה כחניך ולאחר-מכן כמדריך. השתתף בחוג לג'ודו ובמועדון לניווט. עסק במוסיקה ופרט על גיטרה אקוסטית וחשמלית. חבריו וחניכיו בתנועת הנוער רחשו כלפיו הערכה מרבית וראו בו דמות מופת אהובה ונערצת.

אמיר גויס לשירות סדיר בחודש אוקטובר 1990 במסגרת גרעין הנח"ל 'צלם' שהיה מיועד לכפר עזה, אך בהגיע מועד גיוסו עזב את הגרעין והתנדב לקורס חובלים בחיל הים. הוא שירת בחיל הים במשך שנה לערך, אך לבסוף החליט להצטרף בכל זאת לפלוגת סיור של הנח"ל. אמיר עבר שנית, עם יחידתו החדשה, חלק מהטירונות ולאחריה השתלב יפה בצוות ולפרק זמן מסוים אף שימש כמפקד צוות זמני. בתחילת שירותו נשלחו הוריו לשליחות בארצות-הברית והוא הספיק לערוך אצלם ביקור במקום שהותם ולבלות במחיצתם. ביום כ"ד בסיוון תשנ"ב (25.6.1992) נפל אמיר בקרב עם חולייה שמנתה חמישה מחבלים חמושים מהכפר ערבה שליד ג'נין והובא למנוחת-עולמים בבית-העלמין בקרית שאול. הותיר אחריו הורים, אחות - אורנה ושני אחים - איל ואלון. הוא הועלה לדרגת רב"ט לאחר נפילתו. במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקד היחידה על כך, שאמיר היה חבר אהוב על כל הסובבים מבחינת כישוריו הצבאיים, הפגין רמת מקצועיות גבוהה, אחריות, דבקות במשימה ומשמעת והיה מטובי הלוחמים של היחידה. הוא הוכיח את כשירותו לפיקוד ויועד לצאת לקורס קצינים.

שתי חוברות זיכרון יצאו לזכרו. האחת הוכנה על-ידי חבריו וחניכיו בקן 'הנוער העובד והלומד' בראשון לציון והאחרת יצאה לאור ביוזמת משפחתו של אמיר.